

буржоазно-фашисткото господство и борбата за изграждане на социализма от една страна и благородното, братско отношение на трудовите хора към борците-антифашисти. Така поетът подчертава онова дълбоко морално-политическо единство, което сплотява работническата класа и трудовото селячество срещу общия враг.

Белетристиката още повече изпъква с антифашистката си тематика. Причините за това се крият в онази рутина на изображението, която се дължи на разцвета на критическия реализъм у нас открий време, на възможността по-широко да се обхващат картината на действителността и на подема на реализма изобщо в литературата ни.

Разказът „Танго“ от Г. Караславов представя пълното уметвено затъпяване и морално разложение, до които достига в израждането си фашизираната буржоазия, забогатяла от престъпления и опиянена от властта си. Караславов я показва в извратеността на фашисткото правосъдие, в човекоядството ѝ, в празния и безсмислен живот, който прекарва. На нейния садизъм и обреченост той противопоставя здравите морално и социално сили на народа в лицето на борческата младеж. Селските младежи, жертва на фашисткото правосъдие, смело отиват на смърт. Борис, Иван и Юрдан са типични представители на трудовите низини, яростно опълчени срещу омразния фашизъм, но озарени от беззаветна любов към партията, народа и Съветския съюз. Обратно, Каев, Хаваджиев, Йоргов, жените и децата им са изроди, дадени като отрицателни образи в такъв решителен момент, какъвто е началото на разгрома на фашизма при Сталинград. Те са озлобени от безсилието и неуспехите и намират отдушник в дивата разправа с народните синове. Любовницата на прокурора в своето умопомрачение садистично посреща доблестната смърт на младежите, отдето и заглавието на разказа. Младежите загиват с перспективни възглasi и всеотдайност към народа и партията: „Умирам за партията!“, „Да живее българският народ!“ и „Да живее Съветският съюз!“ Разказът е рязко изобличителен за фашизма и вдъхновено утвърдителен за победата на революционната борба.

С вековната любов на народа към русите и упованието му в тях за ново освобождение е проникнат разказът „Неверникът Тома“ от Караславов. Старецът не вярва фашистките лъжи за пропадането на руската сила. Той открито очаква да посрещне внуците на някогашните освободители в лицето на Червената армия. Подобна патриотическа упоритост и преклонение пред Русия проявява и героят на Орлин Василев дядо Вушо, който заявява, че Русия не може да бъде победена („Опак човек“).

Широко е замислена повестта „В полето“ от Павел Вежинов. Унищожаването на мандрата от партизаните е свързано с майсторското им изтегляне от войсковия обръч и с драмата на офицера-главорез Черкезов. Ситуацията обаче не е изведена докрай, а е показана готовността на патриота да се жертвува за делото на партията (Клим). В повестта е засегнато моралното разкапване на монархо-фашистката